

opravy chlévů téže dráze náležejících vylučuje podřadění činu pod pojem krádeže, jinak by nemělo smyslu, že zřejmě přiznává obžalovanému jen subjektivní beztrestnost z důvodu omylu, neujasniv si, že by byl obžalovaný ve smyslu § 2 lit. e) tr. z. beztrestným, jen kdyby byl mylně (a objektivně nesprávně) měl za to, že králíkářny jsou majetkem státních drah, předpokládaje, že odnětí prken z držení dráhy za účelem opravy králíkáren téže dráze náležejících nespadlo by pod pojem krádeže, že však, zodpovědí-li se otázka poslednější kladně, šlo by na straně obžalovaného jen o omyl právní, totiž neznalost zákazu trestního, již se dle § 3 tr. z. nemůže nikdo omlouvat. Co se týče nadhozené otázky právní, dlužno připustiti, že jednak kvasivlastnická disposiční moc, již si pachatel zjednal tím, že odňal cizí věci movité z držení jiného, nespadá pod pojem jeho užitku ve smyslu § 171 tr. z., má-li jí býti po základním úmyslu odnímajícího užito na zřejmý prospěch majitele věci odňaté, jednak že nelze mluvit o odnětí věci z držby majitelovy, nýbrž jen o trestně irelevantním svémocném použití jejím uvnitř mezi držení majitelova, jestliže činem obviněného nastala změna pouze v umístění věci v mezích dosahu faktické moci majitelovy, čímž arci není ještě negativně vyřízena otázka, nespadá-li snad dle povahy případu čin pod pojem zlomyslného poškození cizího majetku. Pro řešení těchto otázek v případě přítomném bylo tedy především zjistiti, kdo byl vlastníkem a kdo byl v držení chlévků, k jejichž opravě obžalovaný dle předpokladu rozsudku nařiká-
ného odcizil prkna ze zásobárny dílen nádražních. Rozsudek sice vyslovuje, že chlévky jsou jako dům, ku kterému patří, vlastnictvím státních drah. Než stížnost zmatečně právem vytýká, že rozsudek pro tento svůj předpoklad nemá vůbec důvodu a že pro něj spisy opory neposkytují, a že rozsudek neuvážil ani vyhlášky přednosty Odboru pro udržování dráhy, dle níž nájemníkům v domech státních drah je zakázáno zřizovati králíčince, chlévky a t. p., ani zásad práva civilního (§§ 293—297 ob. z. obč.), z nichž by plynulo, že faktum zřízení chlévků na půdě dvorku při domech státních drah samo o sobě, bez dalších zjištění, nemusilo by nutně vésti k předpokladu, že chlévky ty byly rovněž vlastnictvím a v držení státních drah. Poněvadž tedy výrok rozsudku o zmíněném základním skutkovém předpokladu pro rozřešení otázky po vině obžalovaného v obou inkrimovaných případech je stížen zmatečností ve smyslu čísla 5 § 281 tr. ř., bylo rozsudek již z tohoto důvodu zrušiti a věc vrátiti do stolice prvé k novému projednání a rozhodnutí.

Čís. 204.

Les obehnaný příkopem dlužno pokládati za zahájený ve smyslu § 174 II. lit. d) tr. z.

(Rozh. ze dne 10. června 1920, Kr I 197/20.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmateční stížnost obžalovaného Františka L. do rozsudku krajského

soudu v Chrudimi ze dne 9. února 1920, jímž stěžovatel uznán byl vinným zločinem krádeže dle §§ 171, 174 II. lit. d) tr. z., mimo jiné z těchto

důvodů:

Dle čísla 10 § 281 tr. ř. namítá zmateční stížnost, že obžalovaný měl býti odsouzen pouze pro přestupek, poněvadž les, z něhož bylo dříví odňato, jest obehnan pouze příkopy, které mají pouze za účel sváděti vodu a oddělovati panský les od sousedních selských a obecních lesů, a nelze jej proto pokládati za zahájený ve smyslu zákona (§ 174 II. d) tr. z.), to tím méně, an svědek J. uvedl, že les byl dříve ohrazen, nyní však jest odhrazen a není více oborou. Avšak jmenovaný svědek vypověděl výslovně, že dotyčný les jest zahájen mezníky a obehnan příkopy. Na dotaz obhájce pak uvedl, že obora jest zrušena, že jest kolem lesa nyní příkop. Avšak les obehnaný příkopem dlužno pokládati za zahájený, neboť příkop slouží nejen k svádění vody a vyznačení hranic, nýbrž překáží zároveň pachatelům krádeže při odnášení dříví z lesa a projevuje zřejmě vůli vlastníka, že si přeje, by les byl chráněn proti bezprávným útokům. Nelze proto souhlasiti s náhledem zmateční stížnosti, že les nebyl zahájen, protože již nebyl oborou.

Čís. 205.

Použití ustanovení § 486 tr. zák. není obmezeno na osoby, jež provozují obchod.

(Rozh. ze dne 10. června 1920, Kr I 254/20.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací vyhověl po ústním líčení zmateční stížnosti státního zastupitelství do rozsudku krajského jako výjimečného soudu v Chebu ze dne 1. března 1920, jímž byl obžalovaný Alfred E. sprostěn obžaloby pro zločin podvodu dle §§ 197, 200, 203 tr. z., rozsudek v odpor vzatý zrušil a vrátil věc soudu první stolice, by ji znovu projednal a rozhodl, mimo jiné z těchto

důvodů:

Zmateční stížnost jest odůvodněna, pokud s hlediska § 281 čís. 9 a) tr. ř. vytýká rozsudku porušení, resp. nesprávné použití zákona, přivoděné tím, že nalézací soud jednání obžalovaného nepodřadil ustanovení § 486 tr. z. z důvodu, že obžalovaného, jelikož tehdy ještě vůbec obchodu neměl, nelze pokládati za obecného dlužníka ve myslu § 486 tr. z. Náзор ten je zřejmě nesprávný, neboť možnost použití tohoto zákonného ustanovení není, jak vychází na jevo z jeho slovního znění i z jeho smyslu, omezena na osoby, které provozují nějaký obchod.

Čís. 206.

Přečin dle § 5 čís. 1, 2 cís. nařízení ze dne 24. března 1917, č. 131 ř. z. jest dokonán zamlčením, zatajením zásob zboží a nestává se beztrestným tím, že pachatel později — vida nezbytí — zásoby ty ohlásil.

(Rozh. ze dne 10. června 1920, Kr. I 258/20.)